

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χίρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστον Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ βούβλια 6.

Ἡ μαρκησία ἔπεσεν ἐντρομος καὶ καταβεβλημένη (Κεφάλαιον ΚΖ').

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Στρατηγέ μου, ὁ κύριος δούξ Βανδὼμ ἤλθεν ὀλίγον ἄργα καὶ δὲν ἠύχαριστήθη διὰ τὸ κατάλυμα. Ὁ κύριος Βουφλέρ ἔφθασεν ἐπίσης καὶ εὗρεν ὅ,τι ἐπεθύμει...

— Κύτταξ' ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ· διατί αὐτὴ ἡ ἀδικία;

— Ἀπὸ κακῆν διάταξιν, στρατηγέ μου, εἶπεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν.

— Ἀπὸ προτίμησιν, εἶπεν ἕτερος. Ὁ κύριος Βουφλέρ ἔχει μαζί του τὸν κύριον δοῦκα τῆς Μζίνης.

— Καὶ λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Λοιπόν, στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ ὑπαπιστής, ὁ κύριος δούξ Βανδὼμ λίαν ὀργισθεὶς εἶπεν, ὅτι ἀφοῦ δὲν τοῦ ἔδιδον κατάλυμα, θὰ εὕρισκεν αὐτός.

— Καὶ ἐγὼ θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιον, εἶπε

γρυλλίζων ὁ Ρυβαντέλ· ἐξακολούθησε, Λαφρεναί.

— Ἐνεκα τούτου, στρατηγέ μου, οἱ σωματοφύλακες ἀνεῦρον ἑνὶ ὥρατιον κτίριον, εἰς μίαν ὁδὸν παράμερον, πλήρη ὥραίων δένδρων καὶ ἤθελον αὐτὸ τὸ κτίριον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατάλυμα διὰ τὸν κύριον δοῦκα Βανδὼμ.

— Δὲν κατηγορῶ τοὺς σωματοφύλακας.

— Δυστυχῶς, στρατηγέ μου, τὸ κτίριον εἶνε μοναστήριον.

— "Ω, διάβολε!

— Μοναστήριον καλογραιῶν αὐγουστινιανῶν.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!

— Καὶ οἱ σωματοφύλακες διέρρηξαν τὴν θύραν.

— "Αἱ!

— Αἱ καλογραιαὶ ἐφώναζαν ἄρκετά.

— Τὸ πιστεύω.

— Ἔστειλαν νὰ καθικετεύσουν τὸν κύριον δοῦκα Βανδῶμ.

— Ὁ ὁποῖος βέβαια εἶχε κοιμηθῇ.

— Ὁ κύριος δούξ Βανδῶμ εἶχε κατακλιθῇ εἰς τὰ δωμάτια, τὰ προωρισμένα διὰ τὰς βασιλίσσας, ὅσαι διέρχονται ἀπ' ἐδῶ.

— Καὶ ἐσηκώθη;

— "Οχι, στρατηγέ μου, ἐστράφη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἀπήντησε Μὰ τὸν Θεόν, στρατηγέ μου, θὰ ἐπήγαινα ὑπὸ κράτησιν, ἂν σὰς ἐπανελάμβανα τί ἀπήντησεν!

— Ἀκοῦς, ἀκοῦς! καὶ κατόπιν;

— Κατόπιν αἱ καλογραιαὶ ἀπετάθησαν πρὸς τὸν κύριον Βουφλέρ, ὅστις εἰδοποίησε τὸν κύριον δοῦκα τῆς Μαινῆς. Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἐπεσκέφθησαν τὸν κύριον δοῦκα Βανδῶμ καὶ ἐφιλονέκησαν ἄρκετὰ δυνατά.

— Τί ἀτυχία! ἀνέκραξαν ὁ Ρυβαντέλ, νὰ μὴ εὐρεθῶ παρών· πάντα λείπω εἰς τοιαύτας καλὰς περιστάσεις.

— "Ω! δὲν ἐτελείωσε, στρατηγέ. Φθάνετε εἰς καλὴν στιγμήν... τώρα ἤρχισε σχεδόν.

— Λαφρεναί, μοῦ δίδεις πολὺ εὐχάριστον εἰδήσιν!... Πῶς! οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι μεγάλοι πρίγκιπες, διότι ἂν ὁ κύριος Βουφλέρ δὲν εἶνε πρίγκιψ, ἔχει ὅμως πρίγκιπικήν ὑπερηφάνειαν, τὰ τρία ἐκεῖνα ἐπίσημα ὑποκείμενα ἐξακολουθοῦν ν' ἀλληλοτρώγωνται; "Ας ὑπάγωμεν νὰ προφθῶμεν μὴ φαγωθῶν ἐξ ὀλοκλήρου.

— Στρατηγέ μου, σὰς δίδω μίαν φιλικὴν συμβουλὴν, εἶπεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν. Μιμήθητέ με, μιμήθητε τὸν κύριον Ζοαγέζ καὶ τὸν κύριον Βιλλεμύρ, οἱ ὅποιοι κρατοῦν τὰ στρατεύματα τῶν κατὰ μέρος καὶ δὲν ἀναμιγνύονται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἀφήσατε τὸν κύριον δοῦκα Βανδῶμ νὰ φιλονεικῇ μὲ τὸν κύριον Βουφλέρ. Οἱ σωματοφύλακες εἶνε ἱκανοὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν μόνοι τῶν. Αὐριοὶ αὐτούς, ἐπειδὴ εἶνε ἐκλεκτὸν σῶμα, δὲν θὰ τοὺς τιμωρήσουν· καὶ θὰ ἐξηναγάζον ἡμᾶς τοὺς ἄλλους νὰ πληρώσωμεν διὰ τὰ γυνόμενα.

— Εἶνε φρόνιμος ἡ συμβουλὴ σου, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός... ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὸ ἱππικόν μου;

— Ἐκεῖ πέρα, ἐν τάξει παρατεταγμένον παρὰ τὴν κλιτύν, ἀπήντησεν ὁ ὑπασιπιστής.

— Καὶ οἱ σκαπανεῖς; θέλω νὰ κρεμάσω μερικοὺς ἀπ' αὐτούς, διότι ἔκαμαν χιλίας καταχρήσεις καθ' ὁδόν.

— Ἔστω ἄς κρεμάσωμεν μερικοὺς, εἶπον οἱ ἀξιωματικοί, θὰ περάσῃ καὶ ἡ ὥρα τοιοῦτοτρόπως.

— Ἐν τούτοις καλὸν εἶνε νὰ μάθωμεν τί συμβαίνει εἰς τὴν πόλιν, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Ρυβαντέλ, εἰς δὲν τὸ σκάνδαλον, τὸ προξενούμενον παρὰ τῶν πρίγκιπων, ἐνέπνεε κακεντρεχῇ χαράν· εἶνε ἀδύνατον νὰ κοιμᾶται ὁ κύριος δούξ Βανδῶμ μὲ ὅλον αὐτὸν τὸν πάταγον.

— "Ω! ἔχομεν εἰδήσεις κατὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀπήντησεν ὁ Λαφρεναί· ὁ ταξίαρχος στέλλει κανένα πρὸς κατόπτειυσιν εἰς τὴν πόλιν καὶ μᾶς φέρουν τακτικὸν δελτίον.

Ὁ Ρυβαντέλ γελῶν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Γεράρδον, ὃν οὐδεὶς ἀκόμη εἶχε παρατηρήσει, καὶ ὅστις ἔβλεπε τὴν σκηνὴν ἐκείνην μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ μελαγχολίας.

— Βλέπεις, Λαθερνῇ; τῷ εἶπεν· ἡ ἐκστρατεία ἀρχίζει καλὰ· θὰ διασκεδάσωμεν καμπόσον. Προσπάθησε νὰ εἰσαί καὶ σύ.

— Οἱμοι, στρατηγέ! δὲν ἔρχομαι ἐδῶ διὰ νὰ διασκεδάσω.

— Ποῖος εἰξεύρει; θὰ διασκεδάσῃς ἴσως ἀκουσίως· καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος.

— Εἰδήσεις, εἰδήσεις! ἀνέκραξαν παρὰ τὴν ὄχθην τῆς τάφρου πλῆθος νέων ἀξιωματικῶν, ὧν ἐγγύθεν διήρχετο μετὰ σπουδῆς ἑφιππος ἀγγελιαφόρος.

Ὁ ἱππεὺς ἔφθασε πλησίον εἰς τὸν Λαφρεναί.

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ὁ ταξίαρχος σὰς εἰδοποιεῖ ὅτι πρέπει χωρὶς ἄλλο ν' ἀνεύρετε τὸν κύριον Ρυβαντέλ· σημαίνει τὸ προσκλητήριον· οἱ σωματοφύλακες πολιορκοῦνται περὶ τὸ κτίριον, τὸ ὅποῖον ἐξέλεξαν ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ κυρίου Βουφλέρ. Ὁ τελευταῖος οὗτος ζητεῖ ἐπικουρίαν. Ἐν τοσούτῳ διὰ τῆς πύλης τοῦ Μόνς ἔφθασεν ἓν σῶμα ἱππέων ἀγνώστων ἀκόμη καὶ δὲν εἰξεύρουν ὑπὲρ τίνος μερίδος θὰ κηρυχθῶσιν αὐτοί.

Ὁ Ρυβαντέλ προέβη.

— Στρατιῶτα, εἶπε, πήγαινε νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ταξίαρχον ὑποδιοικητὴν μου ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὸ ἐλαφρόν ἱππικὸν διοικῶ ἐγὼ καὶ ὅχι ὁ κύριος Βουφλέρ ἢ ὁ κύριος δούξ Βανδῶμ. Μέχρι νεωτέρας διαταγῆς δὲν ὑπόκειται εἰς κανένα, διότι κανεὶς δὲν ὑπάρχει ἀρχιστρατήγος, διορισθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως. Λοιπὸν κανεὶς νὰ μὴ κινηθῇ καὶ κανεὶς νὰ μὴ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας μου· ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως, ἄς μοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ. Ἐδῶ ἰδρῶν τὸ ἀρχηγεῖόν μου, ἐπάνω εἰς αὐτὰς τὰς πέτρας. Δὲν εἶμαι ἐγὼ τόσο πολὺ δύσκολος, διότι δὲν εἶμαι πρίγκιψ. Πήγαινε, στρατιῶτα!

— Αὐτὸ θὰ εἴπῃ ὁμιλία! εἶπον οἱ ἀξιωματικοὶ χαίροντες εἰς ἄκρον, διότι τὰ πράγματα περιπλέκοντο.

— Δὲν εἶνε ἀληθές; Τί λέγεις, Λαθερνῇ; ἠρώτησε σιγὰ τὸν νέον ὁ στρατηγός κατευχαριστημένως.

— Αἱ ἀτυχεῖς μοναχαί! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Μπᾶ! ἂν οἱ μὲν ἐπετέθησαν κατ'

αὐτῶν, ἔχουν καὶ αὐταὶ τοὺς ὑπερασπιστάς των. "Α!... ἐννοῶ!... ἐπειδὴ πρόκειται περὶ μοναχῶν, ἐσυλλογίσθης τὴν ἰδικήν σου!... Ἀποχαιρέτισέ με, Λαθερνῇ, καὶ πήγαινε!

Ἄλλος ἀγγελιαφόρος ἀφίκετο καλπάζων ἐν σπουδῇ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Τί τρέχει πάλιν; ἠρώτησεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Στρατηγέ, αἱ καλογραιαὶ φεύγουν ἀπὸ τὸ μοναστήριον· ἐδανείσθησαν ἀπὸ τὸν κύριον Βουφλέρ τὰ φορητὰ του ἀμάξια· πηγαίνουν νὰ κατοικήσουν εἰς ἓν μετόχιον, τὸ ὅποῖον ἔχουν πλησίον τῆς Κυαίθραϊνης, καὶ ὁ κύριος Βουφλέρ σὰς παρακαλεῖ νὰ χορηγήσετε εἰς αὐτὰς ἓνα οὐλαμὸν διὰ νὰ τὰς συνοδεύσῃ.

— "Α! ὅχι, διόλου! ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ δυσθύμως· δὲν ἔχω νὰ λάβω διαταγὰς ἐγὼ ἀπὸ τὸν κύριον Βουφλέρ· ἐξ ἄλλου τὰ ἄλογά μας εἶνε κουρασμένα· εἰπέ το αὐτὸ εἰς τὸν μαρκήσιον Βουφλέρ.

Ὁ ἱππεὺς ἀπῆλθε πάλιν καλπάζων.

— Στρατηγέ, εἶπε σιγὰ ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, προσέεξε, διότι ὁ κύριος Βουφλέρ δὲν σὰς ἀποτείνει διαταγὴν, ἀλλὰ παρακλήσιν. Εἶνε ἀπάνθρωπον ἴσως ν' ἀφήσετε τὰς δυστυχεῖς, ἐκεῖνας γυναῖκας νὰ ὑπάγουν μόνοι τὴν νύκτα, ἐνῷ ὑπάρχουν εἰς τὰ περίεξ τόσοι σκαπανεῖς καὶ φαυλόβιοι, οἱ ὅποιοι περιπλανῶνται. Θὰ σὰς μεμφοῦν, στρατηγέ, ὡς ἀνθρωπον, ἂν ὅχι ὡς ἀξιωματικόν. Χάριν ἐμοῦ, ὅστις σὰς παρακαλῶ, δώσατε ἓνα οὐλαμὸν πρὸς συνοδίαν τῶν μοναχῶν. Καθὼς ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, μοῦ ἐμπνέουν, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω διατί, μυστηριῶδες ἐνδιαφέρον.

— Φίλτατέ μου Λαθερνῇ, εἶπεν ὁ ἱσχυρογνώμων στρατηγός, λυποῦμαι πάρα πολὺ ὅτι δὲν θὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐγὼ δὲν τὴν ἐκτελῶ μὲ αἰσθηματικότητα. Νὰ δώσω μίαν διαταγὴν καὶ νὰ τὴν ἀνακαλέσω κατόπιν δὲν τὸ κάμνω, διότι τὸ τοιοῦτο δὲν ἀρμόζει εἰς στρατιώτην. Εἶπα ὅτι δὲν θὰ χορηγήσω συνοδίαν εἰς τὰς καλογραιὰς καὶ εἶχα ἄδικον ἴσως, τὸ ὁμολογῶ ἢ ὀρνησίς μου εἶνε βάνυσος, τὸ ἀναγνωρίζω, ἀλλ' ἄφου τὸ εἶπα, δὲν τὸ ἀνακκῶ πλέον.

Ἐφάνη τότε προχωροῦν βραδέως ἐκ τῆς πόλεως διὰ τῆς κυρίας ὁδοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν, παραμεριζόντων ὅπως ἀφήσωσιν εἰς αὐτὸ ἐλευθέραν τὴν διαβάσιν, μέγα ἀμάξιον κλειστὸν περιέχον τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τῶν φυγάδων μοναχῶν.

Πανία κακῶς συνηρμοσμένα, ἔσκαπον τὸ ἀμάξιον, ὑπὸ τὴν σκέπην δὲ ταύτην μυρία ἐπιπτον ἐταστικά βλήματα, περὶεργα ἢ σαρκαστικά. Δύο ἱππεῖς μόνοι συνώδεον τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀμάξιον καὶ κατὰ τὴν διαβάσιν αὐτῶν πολλὰ ἤκουσαν σκώμματα ἐκ μέρους τῶν στρατιωτῶν.

Τολμηροὶ τινὲς ἀνήγειρον τὰ παραπετάσματα μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους ἢ τῆς λόγχης καὶ ἐσχολίαζον τὴν χάριν ἢ τὴν ἀσχημίαν τῶν ἐπτοημένων ἐκείνων μορφῶν, ἄς πᾶσαντα ἐφώτιζεν ἡ λάμψις πυρᾶς ἢ πυρσοῦ. Αἱ τελαίπυροι μοναχαί

συνεσπειρωμένοι, συνεσταλμένοι, τρέμουν, θά ἐνεποιοῦν οἶκτον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ταρτάρους. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν διέτρεχον κίνδυνον αἱ ταξειδιώτιδες, οἱ γάλλοι ἵππεῖς διεσκέδαζον μὲ τὴν φυγὴν των.

Ὁ Ρυβαντέλ, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον δυσχερῶς κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅτε τὸ ἀμάξιον διήλθε πρὸ αὐτοῦ.

Ἀλλ' αἶφνης, ἔνεκα διατυπώσεώς τινος ἴσως, τὸ ἀμάξιον ἐστάθη παρὰ τὴν πύλην. Εἶτε διότι ἐμπόδιζον τὴν διάβασιν οἱ συνηγμένοι καὶ συνωθούμενοι ἐκεῖ, ὅπως κάλλιον ἴδωσι στρατιῶται, εἶτε διότι οἱ ἵπποι εἶχον ἀποκάμει, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ ἀμάξιον δὲν προχωρεῖ πλέον.

Αἶφνης κίνησις ζωηρὰ ἐγένετο ἐν τῇ πόλει. Ἴππεῖς ἔτρεχον μετὰ σπουδῆς, ἀνηλεῶς περῶντες ἀνὰ μέσον τῶν ὁμίλων τῶν στρατιωτῶν καὶ ἀνατρέποντες αὐτούς.

Μία κραυγὴ προηγεῖτο τῶν ἱππέων ὡς ὁ ἀνεμος προηγεῖται τῆς θυέλλης.

— Ὁ Λουβοά, ὁ Λουβοά! ἐκράυγαζεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος κλίνων ὡς οἱ στάχυες ὑπὸ τὴν ὀρμὴν τῆς λαίλαπος.

Ἐπὶ κεφαλῇς εἴκοσιν ἐφίππων ἐπιλέκτων προὔχωρε ὁ μαρκήσιος Λουβοά μὲ τὸ πρόσωπον ἐξημμένον καὶ περιρρυτον ἐκ τοῦ ἰδρωτός καὶ μὲ φωνὴν βραγγήν.

— Ἰδοὺ ὁ Λουβοά, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ πρὸς τὸν Γεράρδον. Φύγε, Λαθερνῆ.

Ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν τὸν ἤκουεν. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀμάξιον ἐκινεῖτο ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του καὶ ἐνῶ εἴκοσι πυρσοὶ ἐφώτιζον αὐτὸ μὲ τὰς ἀπαισίους λάμπεις των ὁ νέος ἐνόμισεν ὅτι ὑπὸ τὰ παραπετάσματα διέκρινεν ὡσεὶ ὀπτασίαν, ὡσεὶ σκιάν φευγαλέαν ὀνείρου τὴν ὥραν καὶ τεθλιμμένην μορφήν τῆς Ἀντωνιέττας, ἥτις θαμβωθείσα ἀπὸ τὴν αἰφνίδιον λάμψιν, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

Ὁ Γεράρδος ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἔμεινε βλέπων ἐν ἐκστάσει ἐν τῇ μέσῃ τῆς λάμπειας. Τὸ ἀμάξιον ἐκυλίσθη βραδέως εἰσδύον εἰς τὸ σκότος, αἱ λευκαὶ χεῖρες ἀπεσύρθησαν ἐκ τοῦ ἄθρου προσώπου, τὸ ὁποῖον ἤδη ὁ νέος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διακρίνῃ, ὅποτε κραυγὴ ἐξεληθούσα ἐκ τοῦ ἀμαξίου καὶ ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἰδικὴν του ἐπληξεν εἰς τὴν καρδίαν τὸν ἀτυχῆ νέον, τὸν κυμαινόμενον μεταξὺ τῆς χιμαίρας καὶ τῆς πραγματικότητος.

Ἐξάλλος, τετυφλωμένος ἐκ τοῦ πάθους του, ὁ Γεράρδος ἠθέλησε νὰ κεντήσῃ τὸν ἵππον του διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἀμάξιον· ἀλλ' ὁ Ρυβαντέλ ἤρπασε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του, λέγων αὐτῷ ταπεινοφώνως καὶ αὐστηρῶς :

— Ὅπισω! ἢ ἀλλέως εἰσαι χαμένος!

Ὁ Γεράρδος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ μάλλον εἰπεῖν, ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του· εὗρίσκετο ἀπέναντι τοῦ Λουβοά, ἐρυθροῦ ἐκ τῆς ὀργῆς, ὅστις δὲν τὸν εἶχεν ἀκόμη διακρίνει, ἀλλ' εἶχεν ἐν τοσοῦτῳ διατάξει τῆς ἱππείας του νὰ περικυκλώσῃ τὸν Βέλιον.

Σκοτοδνὴ φόβου καὶ ὀργῆς ἄμα εἰσήλ-

θεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ νέου καὶ ἐτύφλωσεν αὐτὸν διὰ δευτέραν φοράν.

Ὁ Λουβοά διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν περιστοιχίζοντα αὐτὸν κύκλον καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ διακρίνῃ τὸν Γεράρδον,

— Ἰδοὺ, λοιπόν, εἶπε βραδέως, πῶς τηρεῖται ἡ πειθαρχία καὶ ἡ εὐπρέπεια! Πῶς! ἦλθα λοιπόν ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω παρομοίας παρεκτροπὰς! Νομίζει τις ὅτι εἶνε πόλις ἐχθρική κυριευθεῖσα ἐξ ἐφόδου! Ποῖος δι-οικεῖ ἐδῶ;

— Ἐγώ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ, ὅστις ἔκρυπτε τὸν νέον ὀπισθὲν του.

— Ὁ κύριος Ρυβαντέλ;.. πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Λουβοά· προχωρήσατε.

Ὁ στρατηγὸς δύσθυμος, ἀλλ' ἡναγκασμένος νὰ ὑπακούσῃ, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ προὔχωρσε πρὸς τὸν Λουβοά.

— Τί μὲ θέλετε, κύριε; ἠρώτησεν.

— Κύριε, ἡρνήθητε νὰ χορηγήσετε συνοδίαν εἰς τινὰς καλογραίας... εἰς γυναικάς σεβαστάς, ἃς εἶδα ἐξυβριζομένας παρὰ τῶν στρατιωτῶν σας· αὐτὸ εἶνε ἀπρεπές, κύριε!

Ὁ Ρυβαντέλ ἐφύαζεν.

— Κύριε, εἶπε· δὲν εἶχα διαταγὰς καὶ πρὶν μὲ ἐλέγξετε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔπρεπε νὰ φροντίσετε νὰ μοῦ πέμψετε τοιαύτας ἢ νὰ μοῦ τὰς φέρετε ὁ ἴδιος, ἀφοῦ εἴσθε παρών.

— Ἐχετε ἀνάγκην διαταγῶν, ὅπως ἐμποδίσετε τὴν ἀταξίαν; Σὰς εἶδα πρὸ ὀλίγου ἰδίους ὁμμάς νὰ κρατήσετε ἐκ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον ἐνὸς αὐθάδους, ὅστις ἤθελε νὰ τρέξῃ κατόπιν τοῦ ἀμαξίου, μὲ τὸν σκοπὸν ἀναμφιβόλως νὰ προσβάλῃ τὰς μοναχάς. Ὁ καλὸς ἀξιωματικὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς χεῖράς του διὰ νὰ ὑπακούσῃ τὰς διαταγὰς του.

— Κανεῖς ἀπ' ἐδῶ δὲν ἔτρεξεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἀμάξιον, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ ἐντρομος ἐξ αἰτίας τοῦ Γεράρδου.

— Τὸν εἶδα, σὰς λέγω! ματαίως προσπαθεῖτε νὰ δικαιολογήσετε τὸν ἔνοχον. Μήπως εἶνε κανεῖς τῶν ἀξιωματικῶν σας;

— Ὁχι, κύριε.

— Δὲν ἦτο στρατιώτης τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ. Ἐφερε στολὴν μαύρην ποῖος ἦτο; Ὁ Ρυβαντέλ δὲν ἀπήντησεν.

— Ὁμιλήσατε! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά βικίως τύπτων διὰ τοῦ ποδὸς τὸν ἀναβολέα ἐφ' οὗ ἐπάτει· ὁμιλήσατε καὶ ὀνομάσατε τὸν ἔνοχον, ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ἀρκετὰ ἀνάνδρος, ὥστε νὰ μὴ τὸ ὁμολογῇ μόνος του.

Ὁ Γεράρδος ἐκέντησε τὸν ἵππον του διὰ νὰ προβῇ ἐκτὸς τοῦ ὁμίλου καὶ προὔχωρσεν ἀντικρὺ τοῦ Λουβοά.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε, εἶπε μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς προσηλθὼν τὸ βλέμμα ἀπτόητον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ὑπουργοῦ.

Ὁ Λουβοά ὠχρίασεν ἢ μάλλον εἰπεῖν ἐγένετο πελιδνὸς ἀναγνωρίζων τὸν ἐχθρόν, οὗ ἡ μορφή ἐξήγειρεν ἐν ἑαυτῷ τόσας ἀναμνήσεις. Ὁ Ρυβαντέλ καὶ οἱ παρεστώτες ἤρχισαν νὰ τρέμωσι διὰ τὸν ἀπερίσκεπτον ἐκεῖνον νέον, ὅστις ἔπιπτε τόσον ἀφρόνως

εἰς τοὺς φοβεροὺς ὄνυχας τοῦ γυπὸς. Παρευρίσκοντο πλείονες τῶν τριάκοντα ἀξιωματικῶν ἐκ τῶν ἐπιφανῶν καὶ διακόσιοι ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται εἰς ἀπόστασιν ἐπιτρέπουσαν αὐτοῖς ν' ἀκούωσιν, οἵτινες παρηκολούθουν μετ' ἄκρας προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος τὴν σκηνήν, ὁρῶντες τὰ γινόμενα καὶ ἀκούοντες τὰ λεγόμενα.

Ὁ Λουβοά τοσοῦτον συνεκινήθη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ὥστε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν ἀφωνος. Καὶ ὁ Γεράρδος ἐπίσης ἐτήρει σιγὴν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐλάλουν εὐγλώττως. Οὐδέποτε λέων ἀντιμετωπίζων ὄφιν ἐξετόξευσε βλέμματα μάλλον κεραυνοδόλα. Ἡ σιγὴ ἐκείνη τῶν δύο ἀντιπάλων ἔθλιβε τοὺς παρεστώτας ὡς ἡ προσδοκία θανάτου.

— Τί ἐκάμνετε ἐκεῖ; καὶ τί ἐζητεῖτε μεταξὺ τῶν μοναχῶν; ἠρώτησεν ὁ Λουβοά.

— Ἀνεζήτουν μίαν, τῆς ὁποίας ἀφῆρε-σατε τὴν ἐλευθερίαν.

— Καὶ τὴν ἀνεύρετε; ἠρώτησεν ὁ ὑπουργὸς μεθ' ὅφους προσβλητικοῦ.

— Ὁχι, ἀλλ' ἀνεῦρον ὑμᾶς.

— Ποῖος εἴσθε σεῖς;

— Μὲ γνωρίζετε πολὺ καλὰ.

— Ὑπολοχαγὲ Λαθερνῆ, σὰς διέταξα νὰ μένετε ὑπὸ κράτησιν ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως.

— Δὲν εἶμαι πλέον ὑπολοχαγὸς καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς ἐρωτήσω διατί μοῦ ἀφῆρε-σατε τὸν βαθμὸν μου;

— Ὁ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως σὰς διατάσσει νὰ σιωπήσετε.

— Εἶμαι ὁ κόμης Λαθερνῆ, ἐπίσης γνήσιος εὐπατρίδης ὡς ὑμεῖς καὶ σὰς ζητῶ λόγον διὰ τὴν προσβολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκάματε παραβιάζοντες τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου μετὰ βανκύσων χωροφυλάκων.

— Κύριε, δὲν ἦλθα ἐδῶ διὰ ν' ἀκούσω τὰς οἰκογενειακάς σας ὑποθέσεις.

— Ἀφοῦ εἴσθε ἐδῶ ὀφείλετε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ὅ,τι σὰς ἐρωτῶ, ἐπὶ τίνι δικιῶματι ὡς δήμιος ἐφονεύσατε τὴν μητέρα μου.

— Ἀθλίε! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά ἀνησυχὼν ἐπὶ τῷ ψιθύρῳ, ὃν ἐξήγειρον οἱ λόγοι ἐκεῖνοι.

— Δεικνύετε φρόνησιν! κύριε Λαθερνῆ, ἐψιθύρισε ὁ Ρυβαντέλ καὶ τινες ἀξιωματικοὶ πρὸς τὸν νέον, ὅστις ἤρχιζε νὰ παραφέρηται ἐκ τῆς ὀργῆς.

Ὁ Λουβοά, ἐφ' οὗ ὅλων τὰ βλέμματα προσηλοῦντο μετὰ μίσους, δὲν ἠνέχθη ἐπὶ πλέον τὴν ταπεινώσιν τῆς θέσεώς του.

— Μόνον εἰς τὸν βασιλέα, εἶπεν, ὀφείλω νὰ δίδω λόγον διὰ τὰς ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας λαμβάνω ἐκτελῶν τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς σὰς ἔθεσεν ὑπὸ περιορισμὸν δι' ἐξ μῆνας καὶ σεῖς πρεβιάσατε τὴν διαταγὴν του.

Ὁ Γεράρδος ἐμεδίει μετ' οἴκτου.

— Ὁμιλήσατε αὐθαδῶς πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά μετὰ βραδύτητος ὑποδηλώσεως ὅλην αὐτοῦ τὴν ὀργήν.

Ὁ Γεράρδος ἔνευσε καταφατικῶς.

— Προεκαλέσατε τὸν ἀνώτερόν σας.

— Δὲν ἔχω ἄλλον ἀνώτερον παρὰ τὸν βασιλέα, ἀφοῦ δὲν εἶμαι πλέον ἀξιωματικός, δὲν προσκάλεσα τὸν ὑπουργόν, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζα εὐπατρίδην.

— Ἀρκεῖ ὁμολογεῖς τὴν πρόκλησιν;

— Χίλιοι μάρτυρες τὴν ἤκουσαν, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Λουβοᾶ μὲ μειδίαμα υἱίνης εὐχαριστηθείσης. Κύριε Ρυβαντέλ, συλλάβετε τὸν κύριον Λαθερνῆ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ στρατηγὸς σφίγγων τὰς πυγμὰς, λανθάνεσθε· ἐγὼ διοικῶ τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν καὶ ὄχι τὴν χωροφυλακὴν.

Ψίθυρος ἐπιδοκιμασίας ἐξ ὅλων τῶν τάξεων τῶν παρεστώτων προερχόμενος, ὑπεδέχθη τὴν θαρραλέαν ἀπάντησιν τοῦ γηραιοῦ στρατιωτικοῦ.

Ὁ Λουβοᾶ ἐφρύαζεν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ἡθελα νὰ σὰς εἶπω νὰ μὴ πέμψετε τὸν ἀστυνόμον τοῦ στρατοῦ σας.

— Ὁ κύριος Λαθερνῆ, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ, εἶνε ἀρχηγὸς τῶν δραγόνων καὶ ὄχι τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ· ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ σώματός του.

— Ὁ κύριος Λαθερνῆ, ἀνέκραζεν ὁ Λουβοᾶ ἔξω φρενῶν ἐκ τῆς λύσσης, ἀνέκει εἰς ὅποιον τὸν παραδίδω, δὲν εἶνε πλέον ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ· πᾶν ὄργανον τῆς δικαιοσύνης δύναται νὰ τὸν συλλάβῃ. Σὰς διατάσσω νὰ μὴ πέμψετε τὸν ἀστυνόμον τοῦ στρατοῦ σας. Ὑπακούσατε!

— Τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Γεράρδος ψυχρῶς, ἰδοὺ ὅτι ὁ μαρκήσιος Λουβοᾶ ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἀξιωματικός. Κατεδικάσθη αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ διατί νὰ διαφιλονεικῶ τὴν τύχην μου; Μαρκήσιε Λουβοᾶ, ὁ κόμης Λαθερνῆ τὸν ὁποῖον ἐξουδίστατε καὶ καταστρέψατε, τοῦ ὁποῖου ἐφρονεύσατε τὴν μητέρα καὶ ἐκλέψατε τὴν μητρίν, ὁ κόμης Λαθερνῆ ὁνομα φέρων ἀκηλίδωτον, σὰς ἐζήτησε λόγον διὰ τὰς προσβολὰς καὶ διὰ τὸ ἐγκληματὸς σας. Τῷ ἀπηντήσατε διατάσσοντες νὰ τὸν συλλάβωσιν. Εἰσθε ἄνδρες! Καὶ ἐξ ὅλων ὅσοι μ' ἀκούουν, προσέξατε, οὐδεὶς ἔντιμος ἄνθρωπος ἔχει τὸ θάρρος νὰ μὲ διακόψῃ ἢ νὰ μὲ διαψεύσῃ. Αὐτὸ μὲ ἀρκεῖ· ἔλαβὰ τὴν ἱκανοποίησιν, τὴν ὁποῖαν ἀρνείσθε νὰ μοῦ δώσετε. Ποῦ εἶνε ὁ ἀστυνόμος; παραδίδομαι. Ποῦ εἶνε ἡ φυλακὴ; πηγαίνω εὐχαρίστως. Μαρκήσιε, δακρύεις ἐκ τῆς λύσσης· ἐξεδικῆθην τὴν μητέρα μου.

Ὁ Λουβοᾶ ἐποίησε κίνημα ἀπερίγραπτον ἀπέλπιστος ὀργῆς. Πρὸ στιγμῆν ἐφάνη ὡσεὶ θέλων νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνου τοῦ ἀτιθάσσου, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηκόντιζον φλόγας.

Ἀλλὰ καταβαλὼν προσπάθειαν ἐκρατήθη. Δέκα χωροφύλακες τῆς ἀστυνομίας τοῦ στρατοῦ παρουσιάσθησαν μεταξὺ τῶν παρεστώτων, περιεκύκλωσαν τὸν Γεράρδον καὶ ἀπήγαγον αὐτόν, ἐνῶ οὗτος προσεπάθει νὰ διακρίνῃ ἀπαξ ἔτι εἰς τὴν ὁ-

δὸν τὸ βαρὺ ἀμάξιον, ὅπερ ἀπεκόμιζε μακρὰν τὴν προσφιλεῖ του ὀπτασίαν.

Ὁ Ρυβαντέλ πλησιάζας τὸν ἐνηγκαλίσθη μὲ ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς καὶ μὲ φωνὴν συγκεκλιμένην.

— Ὑγιαίνει, στρατηγέ μου, εἶπεν ἡρέμα ὁ νέος πρὸς τὸν Ρυβαντέλ. Δὲν προεῖδομεν τοιαύτην λύσιν.

Πλείονες τῶν εἰκοσι εὐπατρίδων προσελθόντες ἐσφίξαν τὴν χεῖρα τοῦ Γεράρδου, διότι ἐν Γαλλίᾳ πάντοτε ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουσι γενναῖοι ἄνδρες.

— Καλὴν ἐντάμωσιν καὶ ἔλπιζεν πάντοτε ἐπ' ἐμοῦ! ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς στρατηγὸς στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸν Λουβοᾶ, πρὸ τοῦ ὁποῖου ἠνοιχθήσαν μετὰ πενθίμου σιγῆς αἱ τάξεις τῶν περισσώτων, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν.

Ἀλλ' ὁ Λουβοᾶ ὀλίγον ἐμερίμνα περὶ τῆς δημοτικότητος.

— Ἐξαίρετα! εἶπε καθ' ἑαυτόν· ἐκ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, οἵτινες γινώσκουν τὸ μυστικόν μου, ἰδοὺ ὅτι ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἐξαφανίζεται. Τὰ πάντα ἔχουν καλῶς!

ΚΓ'

Η ΕΠΑΤΡΙΟΝ

Τὴν ἐπαύριον ἡλιος λαμπρὸς ἀνατείλας ἐφώτιζε τὸ Οὐδάρδ καὶ ἐξωγόνοι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πυργοδεσπότη ὅλα τὰ ἐαρινὰ ἄνθη, τὰ ὅποια εἶχον κύψει τὴν προτεραιάν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν σωματοφυλάκων καὶ τῶν ἐπιλέκτων.

Ἡ δρόσος τῆς πρωῆς, τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν διαραμφιζόμενων καὶ πηδῶντων ἐντὸς τοῦ φυλλώματος, ὁ ψίθυρος τοῦ ρύακος, οὗ τὰ ὕδατα εἶχον ἀποκαθαρσθῇ δὲν ἐξήγειραν ἀπὸ τοῦ βυθόθεν ὕπνου τοὺς κατοίκους τοῦ πύργου, ὃν εἶχον συνταράξει τὴν προτεραιάν τόσα παραδόξα συμβάντα. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κατελθὼν ἐπὶ τῶν τοίχων εἰσέδωκε διὰ τῶν ρωγμῶν τῶν παραθύρων, χωρὶς ν' ἀποσπάσῃ οὐδ' ἕνα κλιν στεναγμὸν ἀπὸ τοὺς ὀκνηροὺς ἐκείνους, τοὺς μακαρίως κοιμωμένους. Οὐδὲν ἐφάνετο ζῶν ἐν τῷ πύργῳ καὶ εἰς τὰ πέριξ εἰμὴ ἰχθὺς τινες, συνελθόντες ἐκ τῆς νυκτερινῆς ταραχῆς, οἵτινες ἐξερχόμενοι ἐκ τοῦ ὑπὸ τὰς πέτρας τοῦ πυθμένου καταφυγίου τῶν ἐσκίρων ἐκ χαρᾶς ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ δίσκου, ὃν ὁ ἀνατέλλων ἡλιος ἐσχημάτιζεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.

Ἐν τούτοις ἐν παραθύρῳ ἠνεψύθη εἰς τὸ ἰσόγειον ἐνεφανίσθη κατ' ἀρχὰς ὁ μικρὸς κύων Ἀμούρ, ὅστις ἐτοποθέτησε τοὺς δύο λευκοὺς ἐμπροσθίους πόδας του ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ, παρητέρησε τὸν ἥλιον καμύμων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ τέλους ἐπήδησεν ἐπάνω ὡς αἴλουρος καὶ συνεσπυρώθη ἀπολαύων τοῦ θαλάπου τῶν πρώτων ἀκτίνων.

Εἶτα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον ὁ ἄββας Ἰασπίνος. Ὁ ἀγαθὸς ἄββας συνεπλήρωσε τὴν ἀμφεισίν του ἐπιθέσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρηνίου τὸν μέλανα ἱερτικὸν πιλίσκον. Ὁ Ἰασπίνος ἠνοιξε τὸ

στόμα τὸ πρῶτον, ὅπως ἀποτεινῇ φιλικὸν χαιρετισμὸν εἰς τὸν μικρὸν κύνα.

— Καλημέρα, Ἀμούρ, ἐκοιμήθης καλά; Τί βλέπεις ποῦ σ' εὐχαριστεῖ ἐκεῖ πέρα; Εἶνε καλὸς καιρὸς, αἶ;

Καὶ ὁ Ἰασπίνος ἐκυψεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου παρατηρῶν κάτω, εἶτα παρατηρῶν ὑψηλὰ.

— Κανένα παράθυρον δὲν εἶνε ἀνοικτὸν ἀκόμη, εἶπεν. Εἶδες τὸν κύριόν σου, μικρὲ Ἀμούρ; Κατέβη εἰς τὸν κήπον, αὐτός, ὅστις ἐξυπνᾷ τόσον ἐνωρίς; Σ' ἐνοχλῶ, Ἀμούρ; . . Συγχώρησέ με· μεῖνε αὐτοῦ, εἰς τὸν ἥλιον.

Καὶ ὁ Ἰασπίνος ἐθώπευσε τὴν ράχιν τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον διὰ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ τὸ ταχύτερον, ἔλειψε διὰ τῆς γλώσσης τὴν χεῖρά του καὶ ἀνέλαβε τὴν νωχελὴ καὶ ρεμβώδη στάσιν του.

— Ἐπρεπε νὰ ἰδῶ τὸν κύριον Γεράρδον εἰς τὸν κήπον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος ἀποτεινόμενος καὶ αὐθις πρὸς τὸν Ἀμούρ· ἀλλ' εἰς τὸν κήπον αὐτὸν εἶνε δένδρα καὶ τὰ φύλλα μ' ἐμποδίζουν νὰ ἰδῶ εἰς τὰς δενδροστοιχίας. Θὰ διακρίνω καλότερα ἂν καταβῶ.

Ὁ Ἰασπίνος διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. ὁ Ἀμούρ ἐννόησε τὴν ιδέαν του καὶ ἐπήδησε κάτω διὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ μετὰ πικντοίων περιποιητικῶν ἐνδείξεων ἐκδηλουμένων διὰ τῆς εὐκινήτου λοφιδᾶς τῆς οὐρᾶς του.

Ὁ Ἰασπίνος κατήλθε τὴν κλίμακα μετὰ προφυλάξεως καὶ διέβη ἡσύχως πρὸ τοῦ θαλάμου τῆς Βιολέττας. Ὅτε ὅμως ἐφθασε πρὸ τοῦ θαλάμου, ὃν τὴν προτεραιάν εἶχε ὀρίσει ὁ Δεσὼτ διὰ τὸν Βελκίρ, ὁ ἄββας ἐσταμάτησεν, ἠκροάσθη καὶ ὁ Ἀμούρ πλησιάζας ὡσφράνθη εἰς τὴν θύραν. Οὐδεὶς ἤκουετο κρότος εἰς τὸν θάλαμον. Ὁ ἄββας ἦτο ἐτοιμὸς ν' ἀντιπαρέλθῃ, ὅτε ἤκουσε κρότον βηματικῶν εἰς τὴν κλίμακα. Ἦτο ὁ Δεσὼτ ὅστις προσεποιεῖτο ὅτι κατήρχετο ἐκ τοῦ κοιτῶνος τῆς συζύγου του καὶ ὅστις πρὸς τοῦτο εἶχεν ἀνέλθει διὰ τῆς κρυφίας κλίμακος μέχρι τοῦ μεσαναβάθρου τῆς κυρίας κλίμακος.

— Ὁ βαπτιστικὸς μου! ἀνέκραζεν ὁ ἄββας· καλημέρα! πῶς εἶσαι σήμερον τὸ πρωί.

— Ἐξαίρετα, νουνέ μου! εἶπεν ὁ προμηθευτὴς προσποιούμενος τὸν ἡυχαριστημένον.

— Ὁρκία, ὠρκία! προσέθηκε θορυβωδῶς ἰδὼν ἐμφανιζόμενον κάτω εἰς τὴν κλίμακα τὸν ἐπιστάτην παρακολουθούμενον ὑφ' ἐνὸς θεράποντος. Λοιπὸν, ἀνδρόχε μου, πῶς εὐρίσκεις τὸν πύργον μου; Δὲν σοῦ περιποιεῖ τιμὴν ὁ βαπτιστικὸς σου; Μετανοεῖς διότι τὸν ἐβάπτισες; Ὅταν ἀποκτήσω ἀκόμη ἓν ἑκατομύριον θὰ σὲ κάμω ἐφημέριον τοῦ Οὐδάρδ.

Ἐπὶ τῷ ἀναμικτῷ ἐκείνῳ θορύβῳ τῶν φωνῶν καὶ τῶν βημάτων ἡρῆσα τοῦ θαλάμου τοῦ Βελκίρ ἠνοιχθὸν ἠνιγηθέντος κρότου σφοδροῦ τοῦ ἀνασύνμαλτου μοχλοῦ καὶ ὁ νέος ἐφάνη ἡμίγυμνός τε νύων τοὺς

βραχίονας και φέρων μίαν τῶν λευκῶν χειρῶν του εἰς τὴν ὥραιαν ξανθὴν καὶ ἐν ἀταξίᾳ οὖσαν κόμην του.

— Ὡ! καλημέρα, κύριε, μὲ τὴν κιθάραν, εἶπεν ὁ Δεβὼτ πλησιάζων μὲ ἥθος φιλοστόργου προστασίας. Τί ὥραιαν πατινάδα μᾶς ἐκάματε μὲ τὴν κιθάραν ἀπόψε; Σὰς εὐχαριστῶ! καὶ ἡ σύζυγός μου θὰ σὰς εὐχαρίστησεν καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ. Αὐτὴ γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ μουσικὴν.

— Ἡ κυρία Δεβὼτ κοιμᾶται ἀκόμῃ; εἶπεν ὁ Βελκίρ διακόπτων αὐτὸν καὶ ἐρυθριῶν.

— Τὴν ἄφησα κοιμωμένην, φίλτατε κύριε, εἶπεν ὁ Δεβὼτ τρίβων τὰς χεῖρας· τῶρα μόλις ἐξῆλθα ἀπὸ τὸν κοιτῶνα. Κοιμᾶται ἡ καυμένη μὲ τὴν εὐχαρίστησιν· κοιμᾶται ἡσυχᾶ ποῦ εἶνε μὴ χαρά!

Δὲν εἶχεν ἀκόμῃ τελειώσει, ὅτε ἠκούσθησαν δύο, τρεῖς μοχλοί, ἀριθμὸς ἀτελεύτητος μοχλῶν εἰς τὴν θύραν τῆς Βιολέττας· εἶτα μετὰ τοὺς μοχλοὺς ἠκούσθη τριγμὸς εἰς τὸ κλειθρὸν καὶ στροφὰ ἐπανειλημμέναι καὶ πολυάριθμοι κλειδός.

— Αἶ, μὰ δὲν μοῦ λέγεις, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ἀφελῶς πρὸς τὸν Δεβὼτ, ὃν ὁ θόρυβος ἐκείνων τῶν μοχλῶν καὶ τοῦ κλειθροῦ ἐνέβαλλεν εἰς ἀπελπισίαν, πῶς κατάρθωσες νὰ βάλῃς ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ μέσα, ἐνῶ ἐξῆλθες τῶρα μόλις;

Ὁ Δεβὼτ ἔδιδε τὰ χεῖλ' ὁ Βελκίρ ἐστράφη διὰ νὰ θωπεύσῃ τὸν Ἀμούρ· ἡ Βιολέττα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της· ἦτο ραδινὴ καὶ ἐπίχαρις ὡς ἡ Ἥως· ἐμειδία ἡδυπαθῶς καὶ κλείουσκα διὰ τῆς μῖα χειρὸς τὸ ἐκ μέλανος λειοσειρικῷ φόρεμά της μὲ τὴν κεντημένην τραχηλιάν της, ἐστηρίζετο διὰ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τοῦ γλυπτοῦ σιδήρου τῆς ἡμικλειστοῦ θύρας.

Ὁ Δεβὼτ ἐπλησίωσε μετ' ἐπιτετηδευμένης προθυμίας καὶ ἡσπάρθη τὴν χεῖρα της, ἣν ἐκείνη δὲν ἀπέσυρεν.

— Τόσον γρήγορα ἐσηκώθης; εἶπε, πολὺ ὀλίγον ἐκοιμήθης. Ἐκθέτεις τὴν ὑγείαν σου.

— Ἦθελα νὰ μάθω πῶς ἐπέρασαν οἱ ξένοι μας, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, περιβάλλουσα τὸν Βελκίρ δι' ἐνὸς βλέμματος δειλοῦ καὶ ἡδυτάτου, τὸ ὅποτον ἔκαμεν αὐτὸν νὰ κλονισθῇ. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ κύριος Λαβερνῆ; ἀκόμῃ δὲν ἐξύπνησεν;

— Καὶ ἐγὼ τὸν ζητῶ πανταχοῦ, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ὅστις εἶχεν ἐρευνήσει ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ Βελκίρ· δὲν εἶνε εἰς τὸν κῆπον· ἐνόμιζα ὅτι εἶνε εἰς τὸ δωματίον τοῦ κυρίου.

— Δὲν εἶνε, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Βελκίρ.

— Τὸ βλέπω, φεῦ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος· λοιπὸν δὲν ἐπέστρεψεν;

— Ὁχι, καθόσον γνωρίζω.

— Καὶ αὐτὸ δὲν σὰς ἀνησύχησεν; ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος· δὲν τὸ ἐκαταλάβετε; Σεῖς ὅπου τὸν ἀγαπᾶτε τόσον καὶ ὅπου σὰς ἀγαπᾷ τόσον!

— Ἐχετε δίκαιον, ἀλλὰ ἐκοιμώμην.

— Βέβαια πρέπει νὰ ἐκοιμήθῃτε ἀργά! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ. Θὰ ἐπέσκατε πολὺ

ἀργά, κύριε Βελκίρ· ὅλην τὴν νύκτα ἐπαίζετε τὴν κιθάραν πολὺ ὥραια· ἀλήθεια, γυναικά μου;

Ἡ Βιολέττα εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς διὰ νὰ παραλάβῃ τὸ μανδήλιόν της, τὸ ὅποτον εἶχε λησμονήσει.

— Καὶ ἐνῶ ἐκοιμήθῃτε τόσον ἀργά, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, δὲν παρετηρήσατε καθόλου τὴν ἀπουσίαν τοῦ Γεράρδου;.. Αὐτὴν τὴν ὥραν!.. νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ καθόλου!..

— Κύριε ἀββᾶ, ἐπειδὴ ἤμουν κουρασμένος, ἀφοῦ εἶχα παίξει τόσην ὥραν τὴν κιθάραν, ὅπως λέγῃ ὁ κύριος Δεβὼτ, ἐκοιμήθην, ὅπως ἐκοιμήθῃτε καὶ σεῖς.

Ἡ Βιολέττα ἐνεφανίσθη αὐθις· ὁ Βελκίρ ἐφάνετο τεταραγμένος καὶ προσῆλθεν εἰς ἐπικουρίαν του.

— Εἶνε πολὺ κουραστικὸν νὰ παίζῃ κανεὶς ἔξω εἰς τὸ ὑπαίθριον, εἶπεν. Ἐπειτα, κύριε ἀββᾶ, διατί ν' ἀνησυχῇτε τόσον περὶ τοῦ κυρίου Λαβερνῆ; δὲν εὐρίσκεται μαζὶ μὲ τὸν στρατηγὸν ἐν τῷ μέσῳ ἐνὸς στρατοῦ; Θὰ ἔφθασεν ἀργὰ εἰς Βαλενσιέννην καὶ θὰ εὖρε τὰς πύλας κλεισμένας.

— Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ κάμνει ν' ἀνησυχῶ, ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς, ἐτάζων μηχανικῶς διὰ τοῦ βλέμματος πάσας τὰς γωνίας ὡς παράφρων, ἐνῶ ὁ Ἀμούρ βλέπων αὐτὸν καὶ ἐννοῶν τὴν ταραχὴν του ἤρπυνα ταυτοχρόνως ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ τὰ ἔπιπλα.

Ὁ Δεβὼτ χαίρων διότι ἔβλεπε τὴν συνδιάλεξιν μὴ περιστρεφόμενην πλέον περὶ αὐτόν, ἐκάλεσε τὸν ἐπιστάτην, ὅστις εὐσεβάστως ἵστατο κάτω εἰς τὴν κλίμακα.

— Ἐλα ἐδῶ, τῷ εἶπε, καὶ εἰπέ μας ἂν ὁ κύριος Λαβερνῆ ἐπέστρεψεν ἀπόψε τὴν νύκτα ἢ σήμερον τὸ πρωῒ. Μήπως εὐρίσκεται εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ τριάντα δωματία τοῦ πύργου. Ὅταν κανεὶς ἐπιστρέψῃ ἀργὰ καὶ βιάζεται νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ, ἐκλέγει τὸ πρῶτον κρεβάτι ὅπου εὐρῇ. Ἐγὼ νομίζω πῶς πρέπει νὰ ἐπέστρεψῃ, διότι κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἤκουσα κρότον, ἕνα μεγάλον κρότον, ὡς ἂν θύραν βαρεῖαν νὰ κλείεται. Ἦκουσες καὶ σύ, γυναικούλα μου; προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὴν Βιολέτταν, ἥτις ἀπεδέχθη τὴν προσαγούρευσιν μὲ ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε ν' ἀποκρούσῃ αὐτήν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Βιολέττα δὲν θὰ διέψευδε τὸν Δεβὼτ, ὅτι καὶ ἂν ἔλεγεν οὕτως.

— Ναί, ἀπήντησε, καὶ ἐγὼ ἤκουσα ἕνα ὑπόκωφον κρότον...

— Καὶ ἐνόμισες ὅπως ἐγὼ ὅτι ἐκλείετο κάποια θύρα.

— Βέβαια.

— Καὶ ὅτι τὴν ἔκλειεν ὁ κύριος Λαβερνῆ, ὅστις ἐπέστρεψεν.

— Ἀναμφιβόλως.

— Λοιπὸν τί ἦτο αὐτὸς ὁ κρότος, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ἀφοῦ δὲν ἐπέστρεψεν ὁ κύριος Λαβερνῆ;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης, ὁ κρότος αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ προῆλθε εἰμὴ ἀπὸ τὴν πτώσιν τοῦ παραθύρου.

— Πῶς! τί εἶπες; ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν στενοχωρίαν τοῦ Βελκίρ καὶ τὸν ἐλαφρὸν βῆχα ὑφ' οὗ κατελήφθη αἰφνης ἡ Βιολέττα· τί παράθυρον λέγεις; ἔπεσε κανένα παράθυρόν μου;

— Ἡ πέτρα τοῦ παραθύρου, κύριε· ὁρίστε ἔξω νὰ ἰδῇτε.

Ὁ Δεβὼτ ἐξῆλθε καὶ παρετήρησεν. Ἐφάνετο ὑπὸ τὸ ἀνοιχθὲν παράθυρον ρῆγμα προξενηθὲν ἐκ τῆς ἀποσπάσεως τοῦ λίθου, ὅστις κυλισθεὶς εἶχε χωθῇ εἰς τὸ ἔδαφος. Ὁ Σαδίκης τοῦ Βολταίρου ἡ ἀντισαγγελεύς τις θὰ ὠδήγετο εὐχερῶς ἐκ τῆς εὐγλώττου ἐκείνης ἀταξίας, ὅπως ἀνοικοδομήσῃ διὰ τῆς λογικῆς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀφῶνων ἐκείνων ἐρειπίων.

Ἄλλ' ὁ Δεβὼτ ἄλλο τι δὲν ἐσκέφθη εἰμὴ τὴν ζημίαν.

— Ὁ πύργος μου λοιπὸν δὲν εἶνε στερεός! ἐπιθύρυσεν, ἀπὸ τῶρα χρειάζονται ἐπισκευαί· ἔλατε νὰ ἰδῇτε, κύριοι, καὶ σύ, κυρία.

— Περιττόν, εἶπεν ἡ Βιολέττα· ἄς φροντίσωμεν μᾶλλον περὶ τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, περὶ τῶν ξένων μας...

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, ἄς φροντίσωμεν καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου ξένου, τοῦ ἀτυχοῦς πληγωμένου, τοῦ παλαιοῦ μου φίλου, ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ. Πολὺ πρέπει νὰ ὑπέφερον ἐκ τοῦ ἀνέμου, ὅστις εἰσέρχετο ἐλεύθερα εἰς τὸ δωματίον του ἀπὸ τὴν φοβεράν αὐτὴν ὀπὴν! Πῶς πηγαίνει ὁ ξένος μου, ἐπιστάτα;

— Ὁ ξένος σας, κύριε, δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.

— Τὸν ἔκαμες ν' ἀναχωρήσῃ; ἐξαίρετα.

— Ὁχι, κύριε, ἀνεχώρησε μόνος του.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ, κύριε, ὅτι σήμερον τὸ πρωῒ, πρὸ ὀλίγου, εὗρον τὴν θύραν τῆς αὐλῆς ἀνοικτὴν καὶ εἶδα ὅτι ἔλειπεν ἕνα ἄλογον· εἶδα τὸ δωματίον αὐτὸ ἔρημον καὶ τὸ παράθυρον κατεστραμμένον· ἐσυμπέρανα δὲ ὅτι ἡ ἀπήγαγον τὸν ξένον σας, ἢ ἔφυγε μόνος του.

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ.

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἀνέκραξεν ὁ Βελκίρ.

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος.

— Μάλιστα, ὁ σύντροφός μου Λαγκομπέρζ, ἀξιόλογος ἄνθρωπος καὶ φίλος ὡς ἐγὼ, τοῦ κυρίου Λουδοῦ.

— Ὁ Λαγκομπέρζ ἦτο ἐδῶ; ἐπανάλαβεν ὁ Βελκίρ πλησιάζων πρὸς τὸν Δεβὼτ.

— Ναί· τὸν γνωρίζετε;

Ὁ Βελκίρ ἦτο ἐτοιμος ν' ἀπαντήσῃ καταφατικῶς, πλὴν ἐν βλέμμα τῆς Βιολέττας ἐσταμάτησε τὴν λέξιν εἰς τὰ χεῖλη του, τοῦτο δὲ βλέπων ὁ Ἰασπίνος ἐτήρησεν ὡσαύτως σιγὴν.

Ἐπεται συνέχεια.